

Mèxic D.F. 29 de gener del 1962

Estimats pares i Joan: en les darreres cartes, els noto desanimats i preocupats. No em perdonaria haver estat jo la causa d'aquest estat d'ànim, per no saber-me explicar i donar una falsa sensació de les coses. Per favor: no es neguitejin! Qui sap si hi ha hagut una desafortunada coincidència entre determinats esdeveniments d'aquí i determinades circumstàncies de vostès; el fet d'oferir-se'm l'Angel Messeguer, és possible que donés a les meves paraules una precipitació que no voldria que existís. Simplement, sota l'eufòria de veure resolt el problema del viatge, vaig creure arribat el moment de precisar. Però de cap manera s'han de sentir pressionats o abocar-se a la busca de solucions impremeditades. Els repeteixo el que els deia en la meva lletra anterior: tant la Rosa como jo ens fem càrrec de tots els matisos humans que vostès han hagut d'afrontar i afronten i si aquests són d'una tal naturalesa que constitueixen un impediment, no per això perderem la fe.

No he parlat encara amb el senyor González Porto, perquè el senyor Julio D Sanz (sots-gerent d'UTEHA i també molt amic meu) m'aconsella que deixi passar uns dies, ja que l'amo està empipat per les darreres disposicions del govern, apujant els impostos i donant als obrers del país una participació en les utilitats de les empreses. El greu d'aquesta darrera mesura, és que el govern controlarà la comptabilitat de tots els negocis, per a determinar quin percentatge de guanys s'ha de repartir entre els treballadors. Això ha desesperat a industrials i comerciants, donat que havent-hi ja una burocràcia que té fama de lenta, ineficient i poc honesta, es tem un desori "administratiu" memorable. I com que es passa per un moment de depressió en els negocis, tot ajuda al mal humor dels rics. Mentrestant, el meu treball a UTEHA és normal, esperant quin gir prendrà l'editorial.

La Rosa i els nens ja han retornat de Cuernavaca, amb gran alegria per part meva. Als nens se'ls ha fet curt, i llarg a la Rosa i ~~amix~~ a mi. Els petits estan torrats pel sol i tenen aquelles celles blanques que llufa jo de menut, després de passar temporades a la platja; els ha provat molt, gràcies a Déu. El clima de Cuernavaca és realment excepcional i s'han passat hores i hores a la piscina, perfeccionant els seus coneixements de natació. Per cert que avui la Teresa ha dit una de les seves coses divertides; fa poc, va veure per televisió un famós director mexicà al front de l'Orquestra Simfònica de Mèxic i aquest migdia, el mateix personatge ha aparegut en una entrevista televisa-

da. "Mira- ha dit la nena-: és el mateix senyor que va sortir l'altre dia amb una americana amb punxes!". Es referia, és clar, al frac que constitueix l'uniforme obligat dels directors...

El Tísner, per ara, ha suspès el viatge a Catalunya, degut a que la indústria cinematogràfica està a la expectativa del que faran els americans. Empreses dels Estats Units filmaven en estudis mexicans, aprofitant els baixos costos de producció d'ací en relació als seus, i ara han obert un compàs d'espera a l'aguait del que s'acordi en la Conferència de ministres de relacions exteriors que s'està celebrant a l'Uruguai. De moment, això ha motivat una disminució considerable de feina i molts equips ("staffs", com diuen els americans) d'especialistes en cinema, com fotògrafs, escenògrafs, il·luminadors, directors, etc. afronten una reducció ~~de~~ d'activitats. Es creu que això, com tota la resta, és una situació passatgera, ja que els "americans" necessiten d'Amèrica per a mantenir el seu alt nivell de vida i no podran fer l'enfadat massa temps. El Tísner (i l'Arcadi) segueixen mantenint la il·lusió de reintegrar-se a Catalunya així que els sigui possible, però també tenen els seus problemes d'ordre econòmic, en el sentit del risc que suposa traslladar una família nombrosa i la incògnita de trobar feina a Barcelona. Ells dos encara tenen més pressa que la Rosa i jo, perquè els seus fills són més grans i tenen por que algun no se'ls casi amb mexicans, la qual cosa establiria llaços aquí difícils de trencar, apart d'altres consideracions.

Que la mare es cuidi molt! Només de pensar que els seus malestars els hagi pogut ocasionar jo plantejant problemes inoportunament, m'amoïna i em deprimeix; que pensi, com he dit sempre, que som feliços i que vivim bé i així esperem que ~~en~~ Déu ens segueixi ajudant. No hi ha cap motiu d'inquietud: som, tots, una família unida, tenim amics excel·lents i cap motiu de queixa. No els he amagat res, no es capfiquin pensant més coses de les que els explico, perquè no existeixen. Si he volgut ^{expressar-me} ~~parlar~~ francament, si he parlat de valentia en la nostra conversa i això ha estat en un moment poc adequat, els demano que em perdonin, perquè la darrera cosa que voldria en aquest món és entristir-los. Qui sap si el que ara ens sembla fosc s'aclarirà de sobte i tot es facilitarà!

Bé, estimats: una abraçada ben forta de tots nosaltres i, sobretot, una recomanació amb tota l'ànima perquè es tranquil·litzin.

Fre